

holde Stik. Baade af Hensyn til Valutasaneringen og af Hensyn til Arbejdsløsheden vil vi, maaske før vi tror det, blive nødt til at beskæftige os positivt med Sikringen af Handelsbalancen, den Sikring, som man desværre altsaa ikke vilde have ind i Valutaloven.

Nu staar vi i Deflationskrisen, i den uvillede Deflation, som rent valutamæssig set unægtelig er imponerende nok, frembydende det bekendte Billede af en Valutaopgang paa ca. 40 pCt. i Løbet af kun et godt Halvaar, et imponerende Billede, rent valutamæssig set, men mindre imponerende, naar man ser hen til den Villie til Deflation, til den Deflationsaand, som samtidig præger Samfundet, og som jeg jo nok tør have Lov til at sige staar i stærk Modstrid til de faktiske Forhold, til Bevægelsen i selve Kronens Kurs.

Vi har set fra den nuværende Regerings Side nogle Forslag, større og mindre, fremlagt til Afhjælpning af den nuværende Krise, men man har dog vist Lov til at sige, at det Lovforslag, som vi behandler i Dag, er foreløbig det største og mest omfattende, den største Indsats, Regeringen hidtil har gjort. Jeg vil om dette det første virkelig positive Forsøg paa at gribe ind i en Del af Erhvervskrisen, i Industri-krisen med Arbejdsløsheden som den afgørende Faktor, straks sige, at naar vi gaar til Behandling af dette Lovforslag, finder vi sandelig heller ikke heri noget efter vor Smag. Vi vil være med til lidenskabsløst at drøfte Lovforslaget, men vi vil straks betone, at efter vore Recepter er det ingenlunde brygget sammen, og jeg tror ikke, at det var til Skade, om der snart i de forskellige Anvisninger og Programmer, der dækkes op for den danske Rigsdag, kom lidt mere af den Saft og Kraft, som alene findes — eller jeg vil ikke være ubeskedent, jeg vil nøjes med at sige: som navnlig findes i de Midler, vi Konservative peger paa, end der findes i de Foranstaltninger, som det her foreslaas at træffe overfor Krisen.

Megen Saft og Kraft er der neppe i det Lovforslag, vi her diskuterer, og jeg vil gerne sætte et stort Spørgsmaalstegn ved, hvorledes det lader sig forøje. Jeg tror, den praktiske Udførelse deraf vil vise alle de Vanskeligheder, som allerede de ærede Ordførere, der har haft Ordet, har understreget saa stærkt. Men vi vil altsaa, til Trods for, at vi stadig ser Opdækninger, som ikke just smager os paa Forhaand, gaa ind i en Debat herom, følgende det efter min Mening gode Raad, der er

givet af vor Gruppeordfører i dette høje Ting, et Raad, som jeg blot skulde ønske, at alle Partier vilde tiltræde ogsaa for deres Vedkommende. Saa kommer vi maaske ogsaa nærmere til det Hovedkrav, som vi stadig ikke ser opfyldt, nemlig Hovedkravet om, at Regeringen maatte komme til en samlet Opdækning, et samlet Program, en samlet Plan, den store, samlede Plan, som saa ofte blev paakaldt just fra Socialdemokratiets Side, den Gang Regeringen hed Neergaard. Der ligger unægtelig mange gamle, endnu ikke opfyldte Løfter bag den nuværende Regering, og naar vi hørte den fungerende Erhvervsminister, den højtærede Indenrigsminister, i sin Fremsettelsestale i Gaar fremhæve, at nu maatte man gaa frem stykkevis, gradvis, med smaa Skridt og se, hvor langt man kunde komme, saa paakommer der en nogen Følelse af, at der ved Skæbnens Førelse er kommet ikke saa lidt Lighed mellem Regeringen Neergaard og Regeringen Stauning med Hensyn til Foranstaltninger overfor de Kriser, Samfundet staar i.

Jeg vil gerne have Lov til at beklage, at dette samlede Program endnu ikke har kunnet etableres, fordi vi, hvad der ogsaa rigtigt er fremhævet af Ordføreren for Venstre, ikke kan nøjes med at tage et enkelt Udsnit ud af Krisen og betragte og behandle dette for sig. Man maa have samtlige Faktorer til at spille sammen, have dem afstemt mod hinanden, for at man derved kan faa den bedste samlede Plan til Imødegaelse af Samfundets samlede økonomiske Vanskeligheder. Jeg fremhæver i denne Forbindelse det store Interessefællesskab, der faktisk er, og som burde kunne udnyttes politisk, navnlig handelspolitisk, mellem de industrielle Produktioner og de agrariske Produktioner i denne dobbeltsidede Krise, hvori vort Land økonomisk nu staar, f. Eks. overfor visse Toldforanstaltninger og andre Restriktioner udefra. Men hvis vi er nødt til stadig at vise Resignation og nøjes med Gennemførelse stykkevis, opgiver vi selvfølgelig ikke Haabet om en Gang at komme til Vejs Ende, og naar vi ser paa det nuværende Forslag, har vi blot det Indtryk, at der er langt frem endnu.

Naar jeg saa stærkt har fremhævet, at det foreliggende Lovforslag ikke er efter vor Recept, ikke paa Forhaand just tiltaler os alt for meget, ved jeg, at jeg vil blive mødt med en Henvisning til de Repræsentanter for Industriens Arbejdsgivere, der har haft Sæde i det Kriseværnsudvalg,